

De laatste minuten.

Deze column gaat niet over de moord op Theo van Gogh.

Ik wil het er niet over hebben. Het is al weer zo lang geleden, het leven gaat door. De vogeltjes fluiten, de tijd draait door en de minuten die duren het langst.

Praten over de moord op Theo van Gogh of praten over Theo van Gogh is niet anders dan aan mezelf twijfelen en mezelf angst aanpraten. Angst voor de rottigheid van het leven: angst voor een klap in mijn gezicht, angst voor een afwijzing of een negeren, angst voor de totale leegte. Ik wil het daarover niet hebben. Ik ben niet bang, ik word niet afgewezen. Er zijn wel ergere dingen in de wereld, ik ben een gelukkige Nederlander.

Neem mij nou; getrouwd, goede baan, leuk vak, aardige vrienden, lieve kinderen, mooi huis, goede auto, straks een tweede, minnaressen genoeg, gezond, waardering alom. Iedereen houdt van mij. Mooier kan het toch niet meer worden? Het enige dat mij nog te doen staat is dit alles behouden; consolideren, vastzetten op de bank tegen een goede rente en let op, wat ze ook zeggen daar in Den Haag, over 10 jaar ga ik rentenieren. Dan stop ik met alles. Dat is pas geluk. En mijn geluk is mij heilig, niets brengt dat in het gevaar. Niets is belangrijker in het leven. Wat die fanatici ook zeggen, wat ze ook willen duidelijk maken, voor welk belachelijk ideaal ze ook willen vechten en sterven; ik heb het goed, dit is mijn land, dit is mijn leven. Ik laat me niet pesten, door niets en door niemand niet.

Het is niet alleen de moord op Theo van Gogh waarover ik wil zwijgen, ik wil het nergens over hebben. Waarover zou het nog moeten gaan in dit stukje, in het theater, in de kunst? Er zijn geen grote thema's meer, we hebben niets meer om te bereiken, alleen nog maar te behouden. Er is geen toekomst meer, geen ideaal, geen verlangen naar het hogere, naar belangrijker waarden. Er is alleen nog maar verlangen naar meer van het zelfde, naar een grotere auto, naar een mooiere minnares, naar een beter betaalde baan, naar slimmere kinderen, naar hogere status.

Ik wil het niet hebben over mijn malaise die hetzelfde is als de malaise van dat hele kunstbestel, die lege theaterwereld, die decadente ineengezakte mannetjes en vrouwtjes die het allemaal zo goed weten. Waarover moet ik het nog hebben? Waarvoor loop ik nog door muren heen, trek ik bomen om, offer ik mijn dagelijks geluk, mijn leven? Waarvoor?

Nee, ik wil het er niet over hebben. Er is niets om het over te hebben, ik doe mijn deur op slot, sluit mijn computer af en wacht stilletjes tot ik oud ben. Het zijn alleen maar de minuten, die duren zo lang. Net als de minuten waarin Theo van Gogh geweten moet hebben dat zijn laatste uur geslagen had.

Marcel de Groen